

การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรม
สร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา”
THE USING WORDS AND SOCIAL REFLECTIONS THAT APPEAR IN
FICTION THE SOUTH EAST ASIAN WRITERS AWARDS NOVEL
"CHANG SAMRAN" BY "DUEANWAD PIMWANA"

วุฒิชัย มุขเนา^{1*} ปพิชญา พรหมกันธา^{2*} พัทธนันท์ พาป้อ³

Wutthichai Mukheoa, Paphitchaya Phromkantha, Phatthanant Phapor

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัล
วรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” มี
วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์
ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ช่างสำราญ ของ เดือนวาด พิมวนา ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลการใช้คำ
คือ คำอักษรนำ คำควบกล้ำ และภาพสะท้อนทางสังคม

ผลการวิจัยพบว่า การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัล
วรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” พบการใช้คำ
คือ การใช้คำอักษรนำและการใช้คำควบกล้ำ จำแนกตามคำที่พบมากที่สุด และลำดับน้อยที่สุด คือ
ด้านการใช้คำอักษรนำ จำแนกเป็น 2 ประเภท เรียงลำดับจากที่พบมากที่สุดและลำดับที่พบน้อย
ที่สุด ดังนี้ คำอักษรนำพยางค์เดียว จำนวน 142 คำ คิดเป็นร้อยละ 59.66 คำอักษรนำหลายพยางค์
จำนวน 94 คำ คิดเป็นร้อยละ 40.34 ด้านการใช้คำควบกล้ำ จำแนกเป็น 2 ประเภท เรียงลำดับจาก
ที่พบมากที่สุด และลำดับที่พบน้อยที่สุด ดังนี้ คำควบกล้ำแท้ จำนวน 305 คำ คิดเป็นร้อยละ 92.99
คำควบกล้ำไม่แท้ จำนวน 23 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.01

¹นักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ e-mail: thaieducpru@gmail.com

Students of Thai Language Department, Faculty of Education, Chaiyaphum Rajabhat University

²⁻³อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ e-mail: thaieducpru@gmail.com

Lecturer of Thai Language Department, Faculty of Education, Chaiyaphum Rajabhat University

*ผู้ประสานงานหลัก: วุฒิชัย มุขเนา, ปพิชญา พรหมกันธา

Corresponding author: Author: Wutthichai Mukheoa*, Paphitchaya Phromkantha*

ภาพสะท้อนทางสังคม ประกอบด้วย ภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัว พบจำนวน 8 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 24.24 ภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจ พบจำนวน 8 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 24.24 ภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษา พบจำนวน 4 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 12.12 และภาพสะท้อนทางสังคมด้านประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อ พบจำนวน 13 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 39.39

คำสำคัญ : การใช้คำ ภาพสะท้อนทางสังคม นวนิยาย รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน

ABSTRACT

The research methods for using words and social reflections appearing in the South East Asian Writers Awards novel, "Chang Samran" by DueanWad Phimwana, aims to study s using words and social reflection in the South East Asian Writers awards novels. the joy by DueanWad pimwana. The researcher has studied the data of the prefix words. Diphthongs and social reflections from various sources included 566 prefixes and diphthongs. Two types of diphthongs can be classified: single-syllable chants and diphthongs. Multiple syllable letter words Diphthong Can be classified into 2 types: true diphthongs and untrue diphthongs, and include a social reflection consisting of a social reflection on the family Socio-economic reflection Social reflection in education, and social reflection on traditions, cultures and beliefs

The results of the research were as follows: The using words and social reflection that appeared in the South East Asian Writers Awards novel, "Chang Samran" by DueanWad Phimwana, found the method of using words, namely the use of prefixes and diphthongs. Classified by the most common words, and the least order was the use of words, prefix, classified into 2 categories, ordered from the most common and the least common order as follows: 142 single-syllable-letter words accounted for 59.66 percent, 94-count multi-syllable words, or 40.34 percent. Real diphthongs in the amount of 305 words, accounting for 92.99 percent, the total number of non-genuine diphthongs, or 7.01 percent.

Social reflection consists of social reflection on family 8 samples, representing 24.24 percent, reflecting the socio-economic situation found 8 samples. Accounted for 24.24 percent, the social reflection in education found 4 samples, 12.12 percent and the social reflection on traditions, culture and beliefs found 13 samples presenting 39.39 percent.

Keywords : the using words, social reflections, fiction novel, the south east asian writers awards,

บทนำ

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นมา เพื่อนำเสนอผู้อ่านให้ได้รับความบันเทิง ได้รับความนิมอย่างกว้างขวางในสังคม เนื่องจากนวนิยายเป็นเรื่องสมมุติ (Fiction) ประเภทร้อยแก้วขนาดยาว เป็นงานเขียนเล่าเป็นเรื่องสั้น เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ อย่างสมจริง แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเรื่องราวในวรรณกรรมนั้นเป็นเรื่องสมมุติไม่ใช่เรื่องจริง นอกจากนี้ก็มีวิธีการเสนอเรื่อง ให้นำชวนติดตาม และมีแนวคิดกว้างขวาง มีลักษณะต่างไปจากการเขียนนิทาน นวนิยายแต่เดิมที่มักสร้างเรื่องจากจินตนาการและอุดมคติของผู้เขียน แต่ผู้เขียนนวนิยายจะทำให้เรื่องที่อ่านนั้นดูเหมือนเป็นเรื่องจริง โดยอาศัยการเล่าเรื่องให้เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์แล้วสะท้อนแนวคิดสำคัญของเรื่อง (อิงอร สุพันธ์วิช, 2552, อ้างใน อัฐพล พงษ์สระพัง และวิภาภัทร สมน้อย, 2562, น.1)

นอกจากนวนิยายเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดีที่ให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านที่มีลักษณะสมจริงแล้ว วรรณกรรมประเภทนวนิยายยังมีเนื้อหาที่สอดแทรกแนวคิดต่าง ๆ ภายในเรื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตทางสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนวนิยายไม่ใช่เพียงแค่ให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินเพียงอย่างเดียว แต่ยังสะท้อนถึงสภาพของสังคมในช่วงเวลาต่าง ๆ ออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้ได้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม ตลอดจนวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยมและคตินิยม เป็นที่นิยมของประชาชนและได้รับการเผยแพร่ในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ วนิตา บำรุงไทย (2542, น.9) อธิบายว่า นวนิยายเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดีรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมอ่านกันอย่างถาวรตลอดไปจนถึงโลกปัจจุบัน เป็นเวลายาวนานกว่าศตวรรษ การผลิตและการอ่านวรรณกรรมประเภทนี้ทั้งในแง่ของการให้ความเพลิดเพลิน ผ่อนคลายอารมณ์ตลอดจนการปลูกฝังค่านิยม และการให้สาระแนวคิดต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งที่สังคมต้องให้ความสนใจ

นวนิยายยังเป็นงานเขียนเรื่องราวลักษณะบรรยาย โดยองค์ประกอบของนวนิยายจะประกอบด้วย แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ฉาก และบรรยากาศ ตัวละคร และบทสนทนาเป็นหลัก ซึ่งเป็นองค์ประกอบของนวนิยายที่สำคัญอย่างมาก เพราะองค์ประกอบทำให้นวนิยายมีความสมบูรณ์และความสมจริงในการดำเนินเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้สึก ความคิด ของผู้เขียนผ่านเนื้อเรื่อง อีกทั้งงานเขียนนวนิยายนั้นมีการใช้ภาษาที่สละสลวยเข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมเข้าถึงเนื้อหาหรือแก่นความสาระสำคัญของเรื่อง และทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลินได้อย่างน่าสนใจนอกจากนี้ อีราวดี ไตลังคะ (2546, น.2-66) ได้อธิบายว่าองค์ประกอบของงานเขียนบันเทิงคดีประเภท

นวนิยาย ประกอบด้วย โครงเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่อง ฉาก และแนวคิด โดยโครงเรื่องเป็นองค์ประกอบที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านมากที่สุด

วรรณกรรมประเภทนวนิยายนั้นมีกลวิธีการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างสรรค์งานเขียนวรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว คือ นวนิยาย เพราะกลวิธีการใช้ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้ถ้อยคำ ประโยค สำนวน โวหารและภาพพจน์ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ความรู้สึก ความเพลิดเพลิน และจินตภาพทางความคิดผ่านภาษาที่สวยงาม สละสลวย ซึ่งนักเขียนแต่ละท่านมีกลวิธีการใช้ภาษาในการสร้างสรรค์งานเขียนและความสามารถเฉพาะตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป เพื่อที่จะสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองให้น่าสนใจ มีความโดดเด่นด้านวรรณศิลป์ เกิดอรรถรสในการอ่าน และประการสำคัญเกิดคุณค่าทางความคิดหรือเป็นประโยชน์ต่อสังคม

นักเขียนนวนิยาย “เดือนวาด พิมวนา” เป็นนักเขียนหญิงคุณภาพรุ่นใหม่อีกคนหนึ่งของวงการวรรณกรรม ที่สร้างสรรค์งานประพันธ์ผ่านศิลปะการใช้ภาษาได้อย่างประณีตบรรจง พิถีพิถันเลือกสรรภาษาวรรณศิลป์ได้อย่างสละสลวย โดยมีผลงานอย่างต่อเนื่อง และได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นผลงานประเภทเรื่องสั้น ได้แก่ รวมเรื่องสั้นคัดสรรชุด “หนังสือเล่มสอง” “สัมพันธ์ภาพ” และ “ทุกข์ทุกข์หรรษ์” เรื่องสั้นขนาดยาว เรื่อง “คุณสงคราม” งานประเภทเรื่องเล่าเชิงความเรียง เรื่อง “เดือนสิบแปดนาฬิกา” และงานประพันธ์ประเภทนวนิยาย เรื่อง “ช่างสำราญ” เดือนวาด พิมวนา เป็นหนึ่งในนักเขียนที่ได้รับรางวัลอย่างสม่ำเสมอ งานประพันธ์ประเภทเรื่องสั้น มักจะได้รับรางวัลสำคัญด้านวรรณกรรม เช่น รางวัลช่อการะเกด ซึ่งเป็นนักเขียนหญิงคนแรกที่ได้รับรางวัลระดับช่อการะเกดถึง 4 ครั้ง ครั้งแรก พ.ศ. 2535 เรื่อง “รอยภาพ” ครั้งที่สอง พ.ศ. 2536 เรื่อง “ผู้บรรลู่” ครั้งที่สาม พ.ศ. 2537 เรื่อง “กาละแห่งการงาน และครั้งล่าสุด พ.ศ. 2552 เรื่อง “ลารา” ซึ่งการประกวดและมอบรางวัลแก่ผลงานวรรณกรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่สร้างแรงจูงใจต่อนักประพันธ์ ทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของงานเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวรรณกรรมประเภท “นวนิยาย” ถือได้ว่า เดือนวาด พิมวนา ประสบความสำเร็จในงานเขียนวรรณกรรมประเภทนวนิยายอย่างดียิ่ง นวนิยายเรื่องแรกในชีวิตของ เดือนวาด พิมวนา คือ เรื่อง “ช่างสำราญ” ได้รับรางวัลซีไรต์ (The S.E.A. Write Awards) หรือรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (South East Asian Writes Awards) ประจำปีพุทธศักราช 2546 ถือได้ว่าเป็นนักเขียนหญิงลำดับที่ 4 ที่ได้รับรางวัลอันทรงคุณค่านี้ ในโอกาสครบรอบ 25 ปีของการมอบรางวัลซีไรต์

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” โดยมุ่งเน้นศึกษาวิเคราะห์การใช้คำ ประกอบด้วย การใช้คำอักษรนำ การใช้คำควบกล้ำ และภาพสะท้อนทางสังคม ประกอบด้วย ภาพสะท้อนทางสังคมด้านวัฒนธรรมประเพณี และความเชื่อ ภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษา ภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัว และภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจ เพื่อให้ทราบถึงกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษางานเขียนวรรณกรรมประเภทนวนิยายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้คำในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ช่างสำราญ ของ เดือนวาด พิมวนา
2. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ช่างสำราญ ของ เดือนวาด พิมวนา

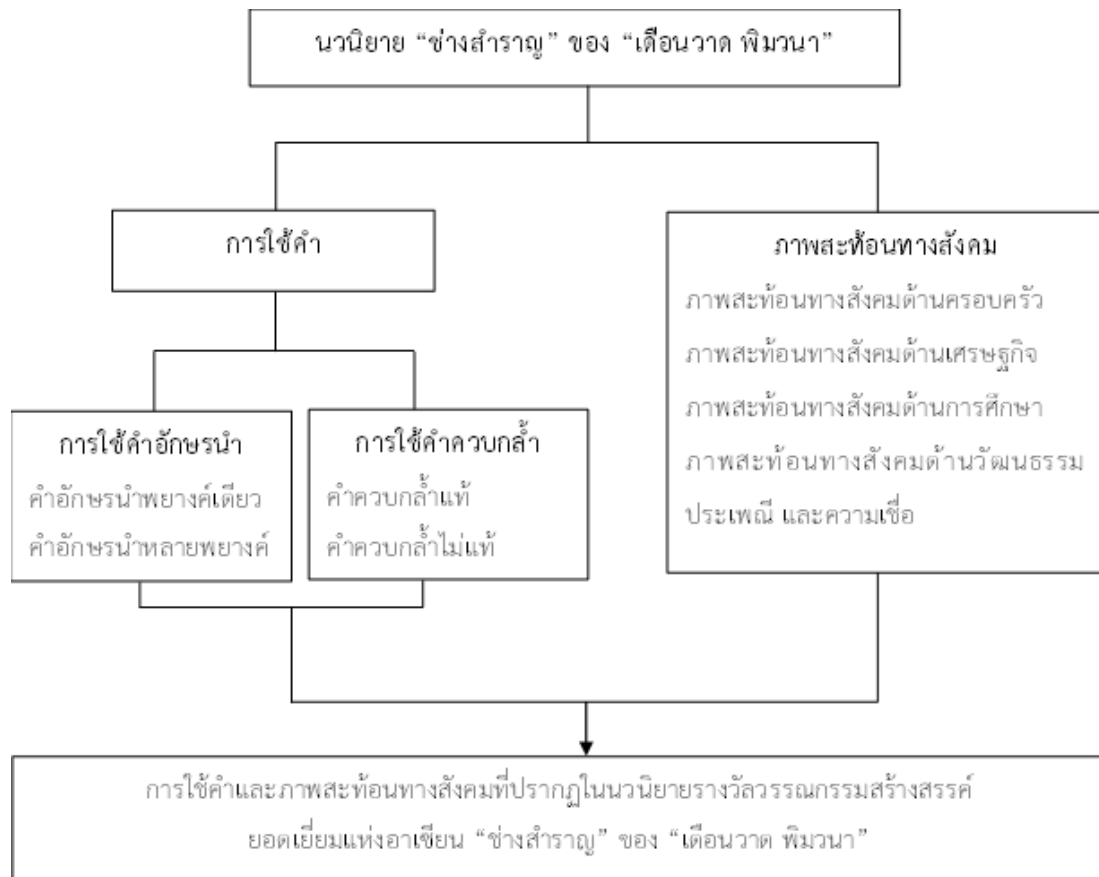
สมมุติฐานของการวิจัย

นวนิยาย “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” เป็นนวนิยายที่มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว เพราะมีการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ในด้านกลวิธีการใช้ภาษาอย่างหลากหลายและปรากฏภาพสะท้อนทางสังคมที่โดดเด่นในด้านต่าง ๆ ซึ่งทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีคุณค่าทางด้านสังคมเป็นอย่างมาก และทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเนื้อหา อารมณ์ ความรู้สึกอย่างเด่นชัดที่ผู้เขียนถ่ายทอดผ่านเรื่องราวได้เป็นอย่างดี จนทำให้นวนิยายช่างสำราญได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) เรื่องที่ 25 ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2546

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตารางที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่อง การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏใน นวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการศึกษาวิเคราะห์ด้านเนื้อหาการใช้คำและภาพสะท้อนทาง สังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” ดังนี้

1. การใช้คำอักษรนำ

- 1.1 คำอักษรนำพยางค์เดียว
- 1.2 คำอักษรนำหลายพยางค์

2. การใช้คำควบกล้ำ

- 2.1 คำควบกล้ำแท้
- 2.2 คำควบกล้ำไม่แท้

3. ภาพสะท้อนทางสังคม

- 3.1 ภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจ
- 3.2 ภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัว
- 3.3 ภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษา
- 3.4 ภาพสะท้อนทางสังคมด้านวัฒนธรรม ประเพณีและความเชื่อ

ขอบเขตด้านเกณฑ์ที่ใช้ในการวิจัย

1. การใช้คำอักษรนำ ผู้วิจัยจะใช้หลักเกณฑ์ด้านการใช้คำอักษรนำ โดยใช้หลักเกณฑ์ตามทฤษฎีของ กำชัย ทองหล่อ (2556, น.83-85) ในการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำอักษรนำในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2556, น.83-85) ได้กล่าวถึงอักษรนำไว้ว่า อักษรนำ คือ พยัญชนะ 2 ตัว ร่วมอยู่ในสระตัวเดียวกัน บางคำก็ออกเสียงร่วมกันสนิท เช่น หนู หนอ หมอ หมี่ ออย่า อย่าง อยาก บางคำก็ออกเสียงคล้ายกับเป็น 2 พยางค์ เนื่องจากต้องออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าประสมกับพยัญชนะตัวหลัง แต่พยัญชนะทั้ง 2 นั้นประสมกันไม่สนิทกลมกลืนเหมือนอักษรควบแท้ จึงฟังดูคล้ายกับมีเสียงสระอะดังออกมาแล้ว ๆ แต่อย่างไรก็ตาม เสียงของคำย่อมบ่งชี้ว่าเป็นพยัญชนะประสมกันเป็นตัวเดียวกัน และพยางค์เดียว

2. การใช้คำควบกล้ำ ผู้วิจัยจะใช้หลักเกณฑ์ด้านการใช้คำควบกล้ำ โดยใช้หลักเกณฑ์ตามทฤษฎีของกำชัย ทองหล่อ (2556, น.80-83) ในการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำควบกล้ำในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2556, น.80-83) ได้กล่าวถึงอักษรควบไว้ว่า อักษรควบ คือ พยัญชนะ 2 ตัว ควบหรือกล้ำอยู่ในสระเดียว ในบาลี-สันสกฤตและเขมร เขามีวิธีเขียนให้เห็นประสมหรือกล้ำกันจริง ๆ คือ เขาเขียนพยัญชนะตัวหน้าเต็มรูป ตัวที่อยู่หลังเขียนครึ่งรูปหรือเขียนแต่เชิงพอให้รู้ว่าเป็นตัวอะไรเท่านั้น และต้องเขียนไว้ข้างล่างหรือข้างหลังตัวหน้าเสมอ แต่ระเบียบการเขียนของไทยไม่มีวิธีเช่นนั้น เราจึงต้องเขียนเรียงตัวติดกันแต่ให้ถือว่าเป็นพยัญชนะตัวเดียวกัน ซึ่งจะแบ่งแยกมิได้

เพราะเหตุนี้ จึงมักทำให้เกิดฉงนในการอ่านคำบางคำในภาษาไทยว่าเป็นอักษรควบหรืออักษรเรียงพยางค์เช่น เพลา เขมา เป็นต้น ทั้งนี้เพราะไม่มีเครื่องหมายแสดงให้ชัดเจนลงไปว่าเป็นตัวควบหรือไม่ควบนอกจากจะอาศัยคำห้อมล้อมเท่านั้น

3. ภาพสะท้อนทางสังคม ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ด้านภาพสะท้อนทางสังคม โดยใช้หลักเกณฑ์ตามทฤษฎีของ สุพิศ เอื้องแซะ และชรินทร์ อินทสุวรรณ์ ในการศึกษาวิเคราะห์ภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” ตามหลักเกณฑ์ ของสุพิศ เอื้องแซะ (2560, น. 52-86) และชรินทร์ อินทสุวรรณ์ (2554 น. 36-94) ดังนี้

1. ภาพสะท้อนด้านเศรษฐกิจ
2. ภาพสะท้อนด้านการศึกษา
3. ภาพสะท้อนด้านครอบครัว
4. ภาพสะท้อนด้านวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อ
5. ภาพสะท้อนด้านอื่น ๆ

ผลการวิจัย

การใช้คำอักษรนำ

ผู้วิจัยได้รวบรวมผลการศึกษาคำอักษรนำในวรรณกรรมนวนิยายที่ได้รับรางวัลซีไรต์ เรื่อง “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” โดยใช้เกณฑ์ของกำชัย ทองหล่อ (2556, น.83-85) อักษรนำ คือ พยัญชนะ 2 ตัวร่วมอยู่ในสระตัวเดียวกัน บางคำก็ออกเสียงร่วมกันสนิท เช่น หนู นอ หมอ หมี่ อย่า อย่าง อยากบางคำก็ออกเสียงคล้ายกับเป็น 2 พยางค์ เนื่องจากต้องออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าประสมกับพยัญชนะตัวหลัง แต่พยัญชนะทั้ง 2 นั้นประสมกันไม่สนิทกลมกลืนเหมือนอักษรควบแท้ จึงฟังดูคล้ายกับมีเสียงสระอะดังออกมาแผ่ว ๆ แต่อย่างไรก็ตาม เสียงของคำย่อมบ่งชี้ว่าเป็นพยัญชนะประสมกันเป็นตัวเดียวกัน และพยางค์เดียว

ตัวอย่าง

กำพลเลยไม่กล้าเดินไปไหนไกล เกรงว่าพ่อกลับมาจะไม่เห็น

จิงวนเวียนคอยมองทางเข้าหมูบ้านตลอด

(ช่างสำราญ ตอน เกมเศรษฐี 2546, น.23)

ตัวอย่าง

นาง**หมอน**กลับมานั่งตรง**หน้า**จักรเย็บผ้า ตีนถีบ มือจับเกร็ง
ปากเม้ม คิ้ว**ขมวด**และนัยน์ตาจ้อง**เขม็ง** ฝักกรวี้งดังครืน ๆ เรื่อยไป
(ช่างสำราญ ตอน เกมเศรษฐี 2546, น.34)

การใช้คำควบกล้ำ

ผู้วิจัยได้รวบรวมผลการศึกษาการใช้คำควบกล้ำในวรรณกรรมนวนิยายที่ได้รับรางวัลซีไรต์ เรื่อง “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” โดยใช้เกณฑ์ของกำชัย ทองหล่อ (2556, น.80-83) อักษรควบ คือ พยัญชนะ 2 ตัว ควบหรือกล้ำอยู่ในสระเดียว ในบาลี-สันสกฤตและเขมร เขามีวิธีเขียนให้เห็นประสมหรือกล้ำกันจริง ๆ คือ เขาเขียนพยัญชนะตัวหน้าเต็มรูป ตัวที่อยู่หลังเขียนครึ่งรูปหรือเขียนแต่เชิงพอให้รู้ว่าเป็นตัวอะไรเท่านั้น และต้องเขียนไว้ข้างล่างหรือข้างหลังตัวหน้าเสมอ แต่ระเบียบการเขียนของไทยไม่มีวิธีเช่นนั้น เราจึงต้องเขียนเรียงตัวติดกันแต่ให้ถือว่าเป็นพยัญชนะตัวเดียวกัน ซึ่งจะแบ่งแยกมิได้เพราะเหตุนี้ จึงมักทำให้เกิดฉงนในการอ่านคำบางคำในภาษาไทยว่าเป็นอักษรควบหรืออักษรเรียงพยางค์เช่น เพลา เขมา เป็นต้น ทั้งนี้เพราะไม่มีเครื่องหมายแสดงให้ชัดเจนลงไปว่าเป็นตัวควบหรือไม่ควบนอกจากจะอาศัยคำห่อคล้องมเท่านั้น

ตัวอย่าง

แล้วแม่ล่ะไปไหน ทะเลาะกันเรื่องอะไร**รู้มัย** แม่บอกหรือ**เปล่า**
จะไปอยู่กับ**ใคร** ตีกันก็**ครั้ง**แล้ว
(ช่างสำราญ ตอน เกมเศรษฐี 2546, น.34)

ตัวอย่าง

เย็นวันต่อมา ใ้หนูกับไอ้**อัน**ปรับทุกข์กันอย่าง**เศร้าสร้อย**
พวกเขาไว้เนื้อเชื่อใจคนผิด นายชงได้**รู้****ความ**ลับของพวกเขาแล้ว
แต่**กลับ**ทำให้ฝันสลาย

(ช่างสำราญ ตอน บ้านของเรา 2546, น.114)

ภาพสะท้อนทางสังคม

ผู้วิจัยได้รวบรวมผลการศึกษาศาสนภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” โดยใช้เกณฑ์ภาพสะท้อนทางสังคม ของ สุพิศ เอื้องชะ และชรินทร์ อินทุสุวรรณ์ โดยนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ดังนี้

1. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัว สถาบันทางครอบครัวเป็นสถาบันที่มีสมาชิกน้อยที่สุด ประกอบด้วยบิดา มารดา บุตรและญาติพี่น้อง แต่มีความสำคัญที่สุด เพราะมีการถ่ายทอดทุกเรื่องในการดำรงชีวิตโดยตรงต่อลูกหลานเป็นคนที่ต่อสังคม และยังเป็นสถาบันที่มีความมั่นคงให้แก่ประเทศชาติ

ตัวอย่าง

เด็กชายกำพล ช่างสำราญ อายุเพิ่งห้าขวบ เดินเตร็ดเตร่อยู่บริเวณหน้าห้องแถวของคุณแม่ทองจันทร์ พ่อสั่งให้เขาคอย “เอ็งอยู่นี่ พ่อเอน้องไปให้ย่าเลี้ยง เดี่ยวจะกลับมาจับ” เพราะคำว่า “เดี๋ยว” กำพลเลยไม่กล้าเดินไปไหนไกล เกรงว่าพ่อกลับมาจะไม่เห็น จึงวนเวียนคอยมองทางเข้าหมู่บ้านตลอด หลายวันก่อนบ้านของกำพลเกิดเรื่อง พ่อกับแม่ทะเลาะตบตีกันเสียงดังไปถึงไหนต่อไหน แม่เหวี่ยงพัดลมคอกหัก พ่อโยนกระตักน้ำร้อนข้ามหัวแม่ออกไปนอกบ้าน ตกกลางคืนแม่พารถกระบะมาจอดหน้าบ้าน คนข่าวของขึ้นรถจนบ้านโล่ง แม่จากไปโดยขี่มอเตอร์ไซด์นำรถกระบะบรรทุกของคลานตามช้า ๆ พ่อเท้าสะเอวมองผงกหัวหงิก ๆ น้องชายวัยอีกสองเดือนจะครบขวบของกำพลร้องไห้จ้าอยู่ในบ้าน

(ช่างสำราญ ตอน เกมเศรษฐี 2546, น.15)

จากข้อความข้างต้นที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ช่างสำราญ ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัวที่แสดงสภาพปัญหาทางด้านครอบครัวของเด็กชายกำพล ช่างสำราญ ที่พ่อแม่ของเด็กชายกำพลเกิดปัญหาในครอบครัวทะเลาะวิวาทกัน ซึ่งภาพสะท้อนสังคมด้านครอบครัวนี้ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงเด็กชายผู้ที่ต้องประสบปัญหาทางด้านครอบครัวตั้งแต่วัยเยาว์ จนทำให้พ่อแม่ของเขาเก็บข้าวของหนีออกจากบ้านในขณะที่ลูกทั้งสองคนของตนเองยังเล็ก โดยปัญหาครอบครัวที่เกิดขึ้นนี้ตัวเขาไม่ได้เป็นผู้สร้างปัญหาดังกล่าวขึ้น และผู้เขียนยังสะท้อนให้เห็นถึงความรับผิดชอบของพ่อแม่ที่ปล่อยปละละเลยขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัวทำให้ลูกหรือคนในครอบครัวขาดความอบอุ่นหรือขาดการดูแลเอาใจใส่

กล่าวคือ ครอบครัว เป็นสถาบันพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งของสังคม เพราะสถาบันครอบครัวทำหน้าที่ให้การศึกษาหาความรู้ นอกจากนี้ยังปฏิบัติหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนสมาชิกในครอบครัวให้เป็นคนดีของสังคม หากครอบครัวมีความเข้มแข็งก็จะทำให้สังคมเข้มแข็งด้วย หากครอบครัวอ่อนแอหรือแตกแยกก็จะทำให้เกิดปัญหาสังคมด้านอื่น ๆ ตามมามากมาย

2. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจ เศรษฐกิจเป็นภาพสะท้อนเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนแต่ละสังคมไม่ว่าจะเป็นสังคมเมืองหรือสังคมชนบท วิถีชีวิตความเป็นอยู่ต้องอาศัยปัจจัยในด้านต่าง ๆ เป็นตัวช่วยให้ชีวิตอยู่รอดได้ในสังคมปัจจุบัน

ตัวอย่าง

นายชงจ้องมองรายชื่อในสมุดบัญชีแล้วถอนหายใจเสียดหลายเสียดใจ ตอนเช้าเขายังอารมณ์ดีอยู่ ดูจากจำนวนหนี้ที่ค้างค้ำ วันนี้นายชงตั้งใจว่าจะงดให้ซื้อเหล้า เบียร์ และบุหรี จะยอมให้แต่เฉพาะของกินของใช้ที่จำเป็นเท่านั้น สมความตั้งใจแท้ ๆ ดูเหมือนกระเป๋าสตางค์ของผู้คนทั้งหมู่บ้านจะแพบแบนเหมือนกันหมด เป็นความจริงว่าเขาขายสินค้าออกไปไม่ใช่น้อย แต่เงินเข้าร้านเพียงนิดหน่อยเท่านั้น ถึงอย่างไรความตั้งใจยังดีอยู่เขายอมให้ลูกค้าซื้อสินค้าได้ทุกคนทุกอย่างยกเว้น เหล้า เบียร์ บุหรี ทว่าสุดท้ายก็แพ้ความตือตึงของลุงดำ

(ช่างสำราญ ตอน เกมเศรษฐกิจ 2546, น.30)

จากข้อความข้างต้นที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ช่างสำราญ แสดงให้เห็นถึงภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจที่ผู้คนในสังคมแต่ละครอบครัวประสบปัญหาทางเศรษฐกิจของภาวะหนี้สินที่ติดค้างให้กับนายชงเจ้าของร้านขายของชำในชุมชน ปัญหาทางเศรษฐกิจเหล่านี้ประสบทั้งผู้คนในชุมชน และนายชงที่เป็นเจ้าของของร้านขายของชำ จะเห็นได้จากการขายสินค้าให้คนในชุมชนออกไปตั้งมากมายแต่กับเห็นเงินเพียงนิดหน่อย โดยผู้เขียนจะสะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาทางเศรษฐกิจแล้วยังสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดด้านความมีน้ำใจและความเมตตาของนายชงเจ้าของร้านขายของที่คอยอบรมคนในหมู่บ้านให้รู้จักซื้อสิ่งของที่จำเป็นหรือเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตโดยเขายอมให้ผู้คนติดค้างเฉพาะของกินไม่อนุญาตให้ซื้อ เหล้า เบียร์ และบุหรี ซึ่งความหวังดีของนายชงนี้สามารถทำให้ครอบครัวและผู้คนในชุมชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

3. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษา การศึกษาเป็นเครื่องมือทำให้เกิดความงอกงามทุกทางในตัวบุคคล การให้การศึกษาแก่เด็กเป็นการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กทุกด้าน เพื่อให้เด็กเจริญเติบโตเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ ดำรงตนอยู่ได้ด้วยดีในภายหน้า จุดหมายปลายทางของการศึกษาคือ การเป็นพลเมืองที่ดีมีสัมมาอาชีพ

ตัวอย่าง

ประสิทธิ์หรือไออัน เพื่อนร่วมชั้นประถมหนึ่งของกำพล นำข่าวจากโรงเรียนมาเล่าให้ฟังเสมอ อีกไม่กี่วันโรงเรียนจะปิดเทอม ประสิทธิ์จะจบประถมหนึ่ง กำพลฟังอย่างเหงาหงอย เขาอยากไปโรงเรียนเหลือเกิน นางหมอนแนะนำว่านายชงเจ้าของร้านชำเป็นคนชอบอ่านหนังสือ และรุ่มมาก ระหว่างไม่ได้ไปโรงเรียนกำพลควรหาโอกาสไปนอนกับนายชงบ่อย ๆ เพื่อให้เขาสอนหนังสือจริงดังนางหมอนว่า หลายครั้งที่กำพลไปนอนด้วย นายชงชอบหยิบหนังสือมาอ่านให้ฟัง ในตู้บนห้องมีหนังสือเรียงไว้อย่างแน่นหนา

(ข้างลำราญ ตอน อาจกลายเป็นคนทิว 2546, น.60)

จากข้อความข้างต้นที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ข้างลำราญ แสดงให้เห็นถึงภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษาของเด็กในชุมชนที่มีความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาเป็นอย่างมาก เห็นได้จากสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของแต่ละครอบครัวที่มีความแตกต่างกัน เช่น อีกหนึ่งเทอมกำพลก็จะจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่เขาประสบปัญหาทางด้านครอบครัวมาก่อนหน้านี้จึงทำให้ไม่สามารถเข้ารับการศึกษได้ อีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาคือโรงเรียนที่มีความห่างไกลจากที่อยู่อาศัย ซึ่งปัญหาด้านการศึกษานี้ผู้เขียนสะท้อนให้สังคมเห็นว่าความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาเกิดจากปัจจัยหลายด้าน ทั้งที่เกิดจากครอบครัว โรงเรียน และครู แต่ในทางกลับกัน ถ้าเด็กได้เข้ารับการศึกษอย่างเท่าเทียมและทั่วถึง ย่อมส่งผลต่อชีวิตความเป็นอยู่และความเจริญรุ่งเรืองของคนในสังคม

4. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อ วัฒนธรรมเป็นแบบอย่างการดำรงชีวิตที่กลุ่มคนหรือสังคมกำหนดขึ้นและยึดถือร่วมกันอันประกอบด้วยวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องใช้ไม้สอย ระเบียบกฎเกณฑ์ แบบแผนวิธีการ ความคิดและความเชื่อ ความเชื่อเป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ และถือว่าเป็นวัฒนธรรมของมนุษย์อย่างหนึ่ง

ตัวอย่าง

งานศาลเจ้าเจ่งเต็กเซียงตั้ง จัดให้มีสามคืนติดต่อกัน เพราะอยู่ไม่ไกลนัก ชุมชนย่านห้องแถวคุณแม่ทองจันทร์ต่างจูงลูกหลานไปเที่ยวงาน กำพลไปกับประสิทธิ์หรือไออันและนางหมอน

.....หนังฉายแล้วเป็นหนังจิวที่ต้องฉายก่อนตามประเพณีศาลเจ้า รถไฟแล่นผ่านลำโพงขนาดใหญ่ เสียงจิวจากลำโพงดังจนหูแก้วหูละเทือน

(ข้างลำราญ ตอน ลูกหลง 2546, น.53-55)

จากข้อความข้างต้นที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ช่างสำราญ แสดงให้เห็นถึงภาพสะท้อนทางสังคมด้านประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อของผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนย่านห้องแถวของคุณแม่ทองจันทร์นั้นที่มีงานฉลองศาลเจ้าเจ๋งเต็กเซียงตั้ง ทั้งการชมหรสพทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของจีน นั่นคือหนังจิวที่มีการขับร้องและเจรจาประกอบท่าทางการแสดง จิวจึงเปรียบเสมือนการแสดงที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีที่สำคัญของจีน ที่ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมาอย่างเห็นได้ชัด เพราะไม่ว่าสถานที่ใดที่มีชาวจีนมาตั้งถิ่นฐานที่อยู่อาศัย ก็มักจะมีการสร้างศาลเจ้าขึ้นมาตามประเพณีและความเชื่อ ซึ่งการแสดงละครจิวจะถูกจัดขึ้นในช่วงเทศกาลหรืองานประเพณีที่สำคัญ เช่น งานฉลองศาลเจ้า นี่คือภาพสะท้อนทางสังคมที่ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และความสัมพันธ์ทางประเพณีวัฒนธรรมระหว่างชาวจีนกับชาวไทย

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” พบการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนช่างสำราญ ทั้งหมด 566 คำ โดยนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตาราง ดังนี้

จากตารางที่ 2-3 พบว่า การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. การใช้คำอักษรนำ

1.1 คำอักษรนำพยางค์เดียว	จำนวน	142	คำ	คิดเป็นร้อยละ	59.66
1.2 คำอักษรนำหลายพยางค์	จำนวน	94	คำ	คิดเป็นร้อยละ	40.34
	รวม	238	คำ		

2. การใช้คำควบกล้ำ

2.1 คำควบกล้ำแท้	จำนวน	305	คำ	คิดเป็นร้อยละ	92.99
2.2 คำควบกล้ำไม่แท้	จำนวน	23	คำ	คิดเป็นร้อยละ	7.01
	รวม	328	คำ		

จำนวนการใช้คำอักษรนำและการใช้คำควบกล้ำในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” ใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำทั้งหมด 566 คำ

3. ภาพสะท้อนทางสังคม การศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” พบภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนช่างสำราญ จำนวนทั้งหมด 4 ด้าน ดังนี้

1. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัว พบจำนวน 8 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 4.24
2. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจ พบจำนวน 8 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 4.24
3. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษา พบจำนวน 4 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 2.12
4. ภาพสะท้อนทางสังคมด้านวัฒนธรรม ประเพณีและความเชื่อ พบจำนวน 13 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 39.39

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ช่างสำราญ ของ เดือนวาด พิมวนา มีการใช้คำในการนำเสนอและมีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัวเพื่อให้เกิดความไพเราะ สนุกสนาน ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของความเป็นนวนิยายอย่างแท้จริง นวนิยายช่างสำราญจึงเป็นงานประพันธ์ที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) ประจำปีพุทธศักราช 2546 ประเภทนวนิยาย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา”

การใช้คำและภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในนวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ช่างสำราญ ของ เดือนวาด พิมวนา พบว่าการใช้คำทั้งหมด 2 ประเภท คือ คำอักษรนำ และคำควบกล้ำ การใช้คำดังกล่าวทำให้เกิดความไพเราะ แสดงความรู้สึกและสื่อความหมายของผู้แต่งและเพื่อให้นวนิยายมีความสละสลวยสมบูรณ์ โดยการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำนี้มักจะมีการนำมาใช้ให้เห็นอยู่บ่อยครั้งในวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ เช่น นวนิยายเรื่องสั้น และบทกวีนิพนธ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรพล หลาวเหล็ก (2562) ได้ศึกษาเรื่องการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในบทกวีนิพนธ์ของโชคชัย บัณฑิต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำ ในบทกวีนิพนธ์ของโชคชัย บัณฑิต ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลคำอักษรนำและคำควบกล้ำจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ รวมการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวี

นิพนธ์จำนวน 8 เรื่อง พบทั้งหมด 3,360 คำ การใช้คำอักษรนำ จำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ คำอักษรนำพยางค์เดียวและคำอักษรนำหลายพยางค์ การใช้คำควบกล้ำ จำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ คำควบกล้ำแท้และคำควบกล้ำไม่แท้ ผลการวิจัยพบว่า การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในบทกวีนิพนธ์ของโชคชัย บัณฑิต' จำแนกตามคำที่พบมากที่สุด และลำดับที่พบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้คำอักษรนำ จำแนกเป็น 2 ประเภท เรียงลำดับจากที่พบมากที่สุดและลำดับที่พบน้อยที่สุด ดังนี้ คำอักษรนำพยางค์เดียว จำนวน 896 คำ คิดเป็นร้อยละ 71.00 และคำอักษรนำหลายพยางค์ จำนวน 366 คำ คิดเป็นร้อยละ 29.00 ด้านการใช้คำควบกล้ำ จำแนกเป็น 2 ประเภท เรียงลำดับจากที่พบมากที่สุดและลำดับที่พบน้อยที่สุด ดังนี้ คำควบแท้จำนวน 2,204 คำ คิดเป็นร้อยละ 92.00 และคำควบไม่แท้ จำนวน 194 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.00

จากการศึกษาการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในบทกวีนิพนธ์ของโชคชัย บัณฑิต ทำให้ทราบว่า การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีของโชคชัย บัณฑิต' จำนวน 8 เรื่อง มีการนำเอาคำอักษรนำและคำควบกล้ำ มาใช้ในการประพันธ์บทกวีนิพนธ์เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เพื่อทำให้เกิดความไพเราะ เพิ่มความหลากหลายของเสียง ความคล้องจองของคำ ในด้านของการใช้คำเพื่อแสดงความรู้สึก สื่อความหมายของผู้แต่งบทกวีนิพนธ์และเพื่อให้ตัวบทมีความสละสลวย

ธีรวัฒน์ ยศรุ่งเรือง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายลายซีพ” ของโชคชัย บัณฑิต ผลการศึกษาพบว่า การวิจัยเรื่องการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายลายซีพ” ของโชคชัย บัณฑิต มีวัตถุประสงค์เพื่อการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายลายซีพ” ของโชคชัยบัณฑิต "ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลสำหรับอักษรนำและคำควบกล้ำจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ รวมการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ที่พบทั้งหมด 501 คำ การใช้คำอักษรนำจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ คำอักษรนำที่มีพยางค์เดียวและคำอักษรนำที่มีหลายพยางค์ การใช้คำควบกล้ำจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ คำควบแท้ และคำควบไม่แท้ ผลการวิจัยพบว่า การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายลายซีพ” ของโชคชัย บัณฑิต จำแนกตามคำที่พบโดยเรียงจากที่พบมากที่สุดและลำดับที่พบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้คำอักษรนำ จำแนกเป็น 2 ประเภท เรียงลำดับจากที่พบมากที่สุด และลำดับที่น้อยที่สุด ดังนี้ คำอักษรนำเดี่ยวจำนวน 96 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.16 และคำอักษรนำที่มีหลายพยางค์จำนวน 81 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.16 ด้านการใช้คำควบกล้ำ จำแนกเป็น 2 ประเภท เรียงลำดับจากที่พบมากที่สุด และลำดับที่น้อยที่สุด ดังนี้ คำควบกล้ำแท้จำนวน 310 คำคิดเป็นร้อยละ 61.87 คำควบไม่แท้จำนวน 16 คำคิดเป็นร้อยละ 3.19

จากการศึกษาการใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายสายชีพ” ของ โชคชัย บัณทิต” ทำให้เราทราบว่า การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายสายชีพ” ของโชคชัย บัณทิต มีการนำเอาคำอักษรนำ และคำควบกล้ำเข้ามาใช้ในการประกอบ การประพันธ์บทกวีที่มีความสละสลวย เพื่อให้สามารถสื่อให้เห็นถึงแนวคิดและมุมมองของผู้ประพันธ์ ได้อย่างชัดเจน

อีกทั้ง นวนิยายรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ช่างสำราญ” ของ “เดือนวาด พิมวนา” พบว่ามีการใช้ภาพสะท้อนทางสังคม 4 ด้าน ประกอบด้วย ภาพสะท้อนทางสังคมด้านครอบครัว ภาพสะท้อนทางสังคมด้านเศรษฐกิจ ภาพสะท้อนทางสังคมด้านการศึกษา และภาพสะท้อนทางสังคมด้านประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงนวนิยายช่างสำราญได้อย่างลึกซึ้ง โดยผู้เขียนได้สอดแทรกแนวคิดทางสังคมไว้ในนวนิยายช่างสำราญอย่าง หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ เอื้องแจ่ม (2560) ได้ศึกษาภาพสะท้อนสังคมและ กลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นในนิตยสาร “คู่สร้างคู่สม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพสะท้อนสังคมและ กลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นในนิตยสาร “คู่สร้างคู่สม” ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะเรื่องสั้นในคอลัมน์ ถวิลหาอดีต และเรื่องจริงที่ผู้เล่าตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2557 ถึงธันวาคม พ.ศ. 2558 จำนวน 139 เรื่อง โดยนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณวิเคราะห์ปรากฏผลการวิจัย ดังนี้

ภาพสะท้อนสังคมที่นักเขียนได้สะท้อนออกมาในวรรณกรรมเรื่องสั้นจากนิตยสาร “คู่สร้างคู่สม” ผลการศึกษาพบว่า ภาพสะท้อนสังคมด้านเศรษฐกิจผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงการขยายตัวของอุตสาหกรรมส่งผลต่อภาวะเศรษฐกิจทำให้ตัวละครได้รับความลำบากที่สินค้ามีราคาแพงผลผลิตไม่ดี ถูกเอารัดเอาเปรียบส่งผลให้เกิดปัญหาหนี้สิน ส่วนด้านการศึกษาพ่อแม่เห็นความสำคัญของการศึกษาส่งเสริมให้ลูกหลานได้เรียนหนังสือ รวมทั้งมีค่านิยมส่งลูกเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง แต่เด็กชนบทบางคนมีฐานะยากจนทำให้ขาดโอกาสทางการศึกษาเพราะครอบครัวต้องการใช้แรงงานจากสมาชิกในครอบครัวในการทำงาน ในด้านวัฒนธรรม ประเพณีและความเชื่อ ชาวไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธมีความศรัทธาในพระพุทธศาสนาและยังมีความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ อำนาจเหนือธรรมชาติด้านค่านิยม สังคมที่มีการพัฒนาทางด้านวัตถุส่งผลให้เกิดการยกย่องผู้ที่มีทรัพย์สินเงินทอง และหน้าที่การงาน โดยไม่คำนึงถึงความดีด้านจิตใจ นอกจากนี้ยังสะท้อนภาพสังคมด้านอื่น ๆ เช่น ปัญหาครอบครัว ชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมเมือง และสังคมชนบทที่มีความแตกต่างกัน

ด้านกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นในนิตยสาร “คู่สร้างคู่สม” พบว่านักเขียนนิยมเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ ฉากตัวละคร การใช้บทสนทนา และมุ่งเน้นนำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทินเรียงลำดับเวลาซึ่งง่ายต่อความเข้าใจ รวมถึงผู้เขียนเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่างเป็นผู้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ส่วนด้านทัศนคติของผู้เขียน พบว่า ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านรับรู้ความรู้สึกแห่งความสุข ความเศร้าเสียใจ สลดหดหู่ ว้าเหว่ รวมถึงการประชดประชัน สงสัย เตือนสติให้แก่มโนคติในด้านต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมในเรื่องราวที่นำเสนอ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาวิธีการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของ เตือนวาด พิมวนา
2. ควรศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและแนวคิดด้านอื่น ๆ ของ เตือนวาด พิมวนา
3. ควรศึกษาวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมใน เรื่องสั้นหรือบทกวีนิพนธ์ของนักเขียนหรือกวีท่านอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กำชัย ทองหล่อ. (2556). *หลักภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 54). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ชรินทร์ อินทะสุวรรณ. (2554). *ศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมของชาวไทยภาคใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงลูกทุ่งของ ประจวบ วงศ์วิชา*. ปรินญา ศศ.ม. (วิชาไทยคดีศึกษา). มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธีรวัฒน์ ยศรุ่งเรือง. (2561). *การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ “รูปฉายลายชีพ” ของโชคชัย บัณฑิต*. คุรุศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ.
- วนิดา บำรุงไทย. (2542). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วัชรพล หลาวเหล็ก. (2562). *การใช้คำอักษรนำและคำควบกล้ำในรวมบทกวีนิพนธ์ ของโชคชัย บัณฑิต*. คุรุศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ.
- สุพิศ เอื้องแซะ. (2560). *ภาพสะท้อนสังคมและกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นในนิตยสาร “คู่สร้างคู่สม”*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- อิงอร สุพันธ์วิณิช. (2552). *นวนิยายทัศน์*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่โครงงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.